

List do Rzymian

Rozdział 9

1. Prawdę mówię w Chrystusie, a nie kłamię, w czym mi poświadcza sumienie moje przez Ducha Świętego: 2. Że mam wielki smutek i nieustawający ból w sercu mojem. 3. Albowiem żądałbym sam, abym się stał odłączonym od Chrystusa za braci moich, za pokrewnych moich według ciała. 4. Którzy są Izraelczycy, których jest przysposobienie synowskie i chwała, i przymierza, i zakonu danie, i służba Boża, i obietnice; 5. Których są ojcowie i z których poszedł Chrystus ile według ciała, który jest nad wszystkimi Bóg błogosławiony na wieki. Amen. 6. Lecz nie można, żeby miało upaść słowo Boże; albowiem nie wszyscy, którzy są z Izraela, są Izraelem; 7. Ani iż są nasieniem Abrahamowem, wszyscy są dziećmi; ale rzeczono: W Izaaku będzie tobie nazwane nasienie; 8. To jest, nie dzieci ciała są dziećmi Bożymi; ale dzieci obietnicy bywają w nasienie policzone. 9. Albowiem obietnicy słowo to jest: O tym właśnie czasie przyjdę, a Sara będzie miała syna; 10. A nie tylko to, ale i Rebeka, gdy z jednego ojca naszego Izaaka brzemienną została. 11. Gdy się jeszcze były dziatki nie narodziły, ani co dobrego albo złego uczyniły, aby się ostało postanowienie Boże według wybrania, nie z uczynków, ale z tego, który powołuje, 12. Rzeczono jej, że większy będzie służył mniejszemu; 13. Jako napisano: Jakóbam umiłował, alem Ezawa miał w nienawiści. 14. Cóż tedy rzeczemy? Jestże niesprawiedliwość u Boga? Nie daj tego Boże! 15. Albowiem do Mojżesza mówi: Zmiłuję się, nad kim się zmiłuję; a zlituję się, nad kim się zlituję. 16. A przetoż nie zależy na tym co chce, ani na tym, co bieży, ale na Bogu, który się zmiłowywa. 17. Albowiem mówi Pismo do Faraona: Na tom cię samo wzbudził, abym okazał moc moję na tobie, a iżby opowiadane było imię moje po wszystkiej ziemi. 18. A tak nad kim chce, zmiłowywa się, a kogo chce, zatwardza. 19. Ale mi rzeczesz: Przeczże się jeszcze uskarża? bo któż się sprzeciwił woli jego? 20. I owszem, o człowiecze! któżeś ty jest, który spór wiesz z Bogiem? Izali lepianka rzecze lepiarzowi: Przeczżeś mię tak uczynił? 21. Izali nie ma mocy garncarz nad gliną, żeby z tejże gliny uczynił jedno naczynie ku uczciwości, a drugie ku zelżywości? 22. A jeźliż Bóg chcąc okazać gniew i znaną uczynić możność swoją, znosił w wielkiej cierpliwości naczynia gniewu na zginienie zgotowane, 23. A iżby znajome uczynił bogactwo chwały swojej nad naczyniem miłosierdzia, które zgotował ku chwale; 24. Których i powołał, to jest nas, nie tylko z Żydów, ale i z poganów. 25. Jako też u Ozeasa mówi: Nazwię lud, który nie był moim, ludem moim, a onę, która nie była umiłowaną, nazwię umiłowaną. 26. I stanie się, że na tem miejscu, gdzie im mawiano: Nie jesteście wy ludem moim, tam nazwani będą synami Boga żywego. 27. A Izajasz woła nad Izraelem, mówiąc: Choćby liczba synów Izraelskich była jako piasek morski, ostatki zachowane będą. 28. Albowiem sprawę skończy i skróci w sprawiedliwości; sprawę zaiste skróconą uczyni Pan na ziemi. 29. I jako przedtem powiedział Izajasz: By nam był Pan zastępów nie zostawił nasienia, bylibyśmy się stali jako Sodoma i Gomorez bylibyśmy podobni. 30. Cóż tedy rzeczemy? To, iż poganie, którzy nie szukali sprawiedliwości, dostąpili

sprawiedliwości, a sprawiedliwości, która jest z wiary. **31.** A Izrael szukając zakonu sprawiedliwości, nie doszedł zakonu sprawiedliwości. **32.** Dlaczegoż? Iż nie z wiary, ale jako z uczynków zakonu jej szukali; albowiem się obrazili o kamień obrażenia, **33.** Jako napisano: Oto kładę w Syonie kamień obrażenia i opokę otrącenia, a wszelki, który w niego wierzy, nie będzie pohańbiony.

Biblia gdańska – przekład Pisma Świętego na język polski z roku 1632 dokonany wspólnie przez braci czeskich i kalwinistów. Jedno z najpopularniejszych polskich tłumaczeń protestanckich.